

PRAMĚŇ

MESAČNÍK MICHALOVSKO - KOŠICKEJ PRAVOSLÁVNEJ EPARCHIE

„Tvoja viera ťa zachránila“ – povedal Spasiteľ slepcomu, ktorý sedel pri ceste a prosil Ho o uzdravenie (por. Mk 10, 51 – 52). Tieto Spasiteľove slová svedčia o priamom vzťahu medzi duchovným videním a vierou, medzi duchovnou slepotou a nevierou.

Neviera je tou duchovnou slepotou, ktorá nám zacláňa Boha a realnosť duchovného sveta.

Neveriaci človek nie je schopný cez javy viditeľného sveta uzrieť duchovnú realitu, ktorá je prítomná a koexistuje s materiálnym svetom. Duchovná slepota je neschopnosť človeka uvídiť Božiu ruku vo svojom živote. Duchovne slepý človek všetko dobré vo svojom živote pripisuje samému sebe a myslí si, že keď sa mu niečo podarilo, tak len vďaka jeho talentu, schopnostiam, možnostiam, možno šťastnou náhodou. A keď prichádza pokušenie alebo skúška, smútok alebo trápenie, takýto človek upadá na duchu, stráca životnú energiu, pretože to, čo prežíva, vôbec nezapaďá do jeho predstáv o šťastí, úspechu a pohodlnom živote. Taký človek nevidí duchovnú príčinu dobrých, či zlých udalostí jeho života. Jednoducho, všetko sa mu zdá ako náhoda: šťastie alebo smola.

Hospodi, daj, aby som videl..

Duchovne slepý človek zákonite nevidí svoje nedostatky. Zdá sa mu, že všetko v jeho živote je dobré, že stále postupuje správne. Keď sa náhodou vynoria problémy vo vzájomných vzťahoch s inými, samozrejme - že oni sú na chybe, podcenili situáciu, nepochopili to, či tamto a následne, všetko pokazili. Taký človek je presvedčený v tom, že on „všetko koná najlepšie a všetci naokolo postupujú zle“.

Človek duchovne vidiaci, ktorému Hospodín otvoril oči, vo všetkom vidí ruku Božiu a vie, že jeho život nie je len zhodou náhod, ale že ho Hospodín vedie cestou do Nebeského Kráľovstva, ako matka milujúca svoje deti. Takýto človek rozumie, že ak v medziľudských vzťahoch vznikajú ťažkosti a problémy, v prvom rade je potrebné pýtať sa seba samého: „Správne je moje konanie? Postupoval som tak, ako som mal? Neprehliadol som niečo podstatné, a tak som následne nesprávne rozhodol, konal, alebo čosi riekol?“ Duchovne vidiaci človek vie, že príčina mnohých jeho nešťastí a trápení je v ňom samom. Keď dosiahne nejaký úspech, tak v prvom rade ďakuje Bohu, lebo vie - že od Neho pochádza všetko dobré. A keď aj svojim vlastným úsilím dosiahne veľa, vie, že by to nebolo bez Hospodina, Ktorý mu dal talent, zdravie a silu k dosiahnutiu úspechu.

Toto je rozdiel medzi duchovne slepým a duchovne vidiacim človekom. Obaja žijú vedľa seba, v tom istom svete, pohybujú sa v tej istej spoločnosti.

pokračovanie na str. 2.

Nie slová, ale príklady príťahujú...

Malý chlapec ráno vošiel do otrovej pracovne a našiel otca kľačat' na kolenách pred ikonou. Ostal stát' na chodbe, pootvorenými dverami pozoroval otca a premýšľal - „Aký veľký je asi Boh??? ... Aký veľký musí byť, keď môj otec, ktorý má tak silné ruky, ktorými narúbe toľko dreva, ... tak mocné ramená, na ktorých nosí tak ťažké náklady, teraz pred Ním kľáči na kolenách??? Aký musí byť ten Boh veľký a mocný?!“ Tento jeden okamih sa odrzil v srdci tohto malého človečika, - ako o tom neskôr svedčil, - na celý život.

*Či chceme alebo nie, naše deti kopírujú naše správanie, správanie svojich rodičov, svojich najbližších. To, čo urobí otec, mama, odhliadnuc od toho do akej miery je to dobré a správne, je stále pre dieťa čosi veľké, čo má váhu - **LEBO TO SPRÁVIL OTEC, MAMA...***

Keď dieťa vidí otca, ktorý dokáže zložiť ruky k modlitbe, keď vidí mamu na kolenách a počuje svojho rodiča vzdať vďaka Bohu za to, čím nás požehnal, keď vie Koho je treba prosiť o požehnanie, tieto okamihy sa mu stanú pevnými piliermi pre budovanie hodnotného a zdravého života. Nie množstvo slov, napomínaní, ale jeden, možno v našich očiach bezvýznamný príklad, dokáže započat' dobré nasmerovanie človeka.

Akú zodpovednosť nám zveril Hospodín, keď nás postavil do roly rodičov, starých rodičov, učiteľov, duchovných... Zveril nám to, lebo nám dôveruje, že sa zodpovedne zapojíme do Jeho stvoriteľského diela.

*Skúsme, o chvíľu, keď sa nám znova naskytne príležitosť byť niekomu „učiteľom“ zväžiť, či použiť záplavu, neraz prázdnych slov a hromadu receptov, ako je to, či tamto správne, a radšej s modlitbou v srdci, možno len tichým príkladom vlastného života, všetkým hľadajúcim, počnúc vlastnými deťmi, ukážme na to, čo je dôležité - **NA CESTU DO OTCOVHO DOMU!***

otec Nikodím

Michalovsko-košická pravoslávna eparchia
v Michalovciach
 Oficiálna informačná web stránka
www.mkpe.sk

Oficiálna návšteva metropolitu Kryštof na Cypre

V dňoch 22. - 31. 1. 2011 navštívil najvyšší predstaviteľ Pravoslávnej cirkvi v českých krajinách a na Slovensku, Blaženejší metropolita Kryštof, ostrov Cyprus a tamojšiu autokefálnu pravoslávnu cirkev.

Metropolitu pri jeho oficiálnej návšteve sprevádzali michalovsko-košický arcibiskup Juraj, kancelár českého úradu metropolitnej rady, prot. Josef Hauzar a manželka Stěflovci.

Cesta vladyku metropolitu a jeho sprievodu po Cypre, konaná na základe pozvania Posvätnéj Synody Cyperskej pravoslávnej cirkvi a jej najvyššieho predstaviteľa, Jeho Blaženosti Chrysostoma II., arcibiskupa Novej Justiniány a celého Cypru, zahŕňala návštevu jednotlivých eparchií Cyperskej cirkvi a putovanie po najvýznamnejších monastieroch.

Blaženejší metropolita a členovia jeho sprievodu sa stretli aj s prezidentom Cyperskej republiky, Dimitriom Christofiasom, slovenskou veľvyslankyňou na Cypre, Annou Tureníčovou a českým veľvyslancom, Jánom Bondym. Metropolita Kryštof slúžil panychidu na hrobe prvého cyperského prezidenta, arcibiskupa Makária III., uctil si modlitbou obeť boja gréckych Cyperčanov za slobodu a spolu s arcibiskupom Jurajom a otcom Josefom Hauzarom sa zúčastnil slávnostného zasadnutia Posvätnéj Synody Cyperskej cirkvi.

Oficiálna cesta blaženejšieho metropolitu sa skončila svätou liturgiou v nedeľu, 30. 1. 2011, ktorú slúžili obaja najvyšší cirkevní predstavitelia, spolu s ďalšími biskupmi a duchovenstvom, v hlavnom meste Lefkosii (Nikózii).

V závere bohoslužieb bol metropolita Kryštof dekorovaný Zlatou medailou sv. apoštola Barnabáša za prínos pri rozvoji bratských vzťahov medzi našimi cirkvami a krajinami.

pokračovanie zo str.1.

Môžu sedieť v jednej kancelárii v práci, bývať v jednom činžiaku, dokonca v jednom byte, a zároveň každý z nich vníma svet a veci okolo seba úplne odlišne. Jeden z nich je vidiaci, druhý slepý. Jeden je veriaci, druhý neveriaci. Jeden, keď sa udeje zázrak, ďakuje Bohu: „Tento zázrak dal Boh, aby posilnil moju vieru“, a druhý, aj keď bol pri tom zázraku, povie: „Žiadneho zázraku tu niet, je to iba zhoda náhod“.

Nám, veriacim ľuďom, odkryl Hospodin duchovný zrak, aby sme mohli nazerať na Jeho krásu, aby sme mohli konať podľa Jeho Božských prikázaní, a tiež pomáhali tým, ktorým sa doposiaľ nepodarilo odkryť toto vnútorné videnie Božej prítomnosti v ich živote a pocítiť mocnú Božiu ruku v rozličných situáciách života. A tak sme ako veriaci v prvom rade povinní všetkým naokolo svedčiť vlastným príkladom, že Boh existuje, že nie je kdesi ďaleko, ale medzi nami., že nie je ľahostajný k nášmu životu, ale podieľa sa na ňom, pomáha nám

v každom dobrom diele a chráni nás pred mnohými biedami a utrpením, vedúc nás cestou do Nebeského Kráľovstva.

Kiežby nám všetkým dal Hospodin Boh byť duchovne vidiacimi a nikdy neupadnúť do duchovnej slepoty, a tiež pamätať, že ak nám Hospodin otvoril oči, sme aj povinní byť vnímaví k sebe, jeden k druhému, k blíznym. Ak máme blízko seba duchovne slepého človeka, musíme mať tiež na pamäti, že my sami ho nemôžeme vyliečiť tak, ako uzdravoval Hospodin, obrazne povedané - „mávnutím ruky“, ale musíme sa snažiť postupne pomáhať tomuto človeku vyliečiť sa z duchovnej slepoty. Dal by Boh, aby čo najviac ľudí navôkol nás uzrelo Božiu prítomnosť a stali sa veriacimi, aby Hospodin rozšíril Svoju Cirkev a privádzal stále nových a nových ľudí k viere, aby ľudia vychádzali z duchovnej slepoty a stávali sa duchovne vidiacimi. Amiň.

metropolita Ilarion (Alfejev) - Slovo v nedeľu uzdravenia slepého preklad jerej Dušan N. Tomko

Svätiteľ Nikolaj Srbský

VERÍM V JEDNÉHO BOHA...

Kto zaseje dobré semeno do nezoranej pôdy? Rozumný človek nie.

Rozumný sa riadi podľa Božieho slova: najprv vyčistí pôdu od buriny a tak, na pripravenej pôde, zaseje dobré semeno.

Pôda predstavuje dušu človeka, burina mnohobožstvo, dobré semeno vieru v jediného Boha.

V súčasnosti je pre nás veriť v jediného Boha jednoznačné a prirodzené, mnohobožstvo sa javí smiešne a nerozumné, no nebolo to tak stále. Boli časy, keď na celom svete v Neho verilo len niekoľko ľudí.

Potom prišiel čas, keď v jediného Boha veril len jeden národ na zemi. Modloslužobníci, ktorí mali bohov pre každú potrebu, pozerali na veriacich v jediného Boha pohľadom boháča hľadiaceho na chudobného: brali to tak, že táto viera je nedostačujúca a biedna. Avšak, veriaci v jediného Boha pozerali na pohanov s údivom a žiaľom, ako pozerajú na tých, ktorí majú veľa, no nemajú nič.

Vieru v jediného Boha bolo potrebné nabráť z pravdivého prameňa, prijať od nádejného rozsievачa a posadiť do ľudských duší, t. j. do pôdy. Najnádejnejším Rozsievачom jedného Boha sa javí Sám Boh, živý a pravý. On sám svedčí o Sebe cez Svojich vybraných hovoriac: Ja som Hospodin, Boh Tvoj, nebudeš mať iných Bohov okrem Mňa.

Jediný, živý a pravdivý zjavoval Seba postupne. Uprostred buriny mnohobožstva On nachádzal kúsočky pôdy a sadil na nich dobré semeno viery.

Boli to duše spravodlivých, duše podobné vysokým sviecam, ktoré On zapálil plameňom viery, aby svietili v prítmi mnohobožstva: A svetlo vo tme svieti, a tma ho nepohltla (Jn 1, 5). Ábel, Enoch, Noe, Abrahám, Izák, Jakub, Jób, Jozef, Mojžiš, Izaiáš, Daniel - to sú sviece Božie, zapálené vierou!

Jediný, živý a pravdivý zjavil Seba národu Jakubovmu, čiže Izraelu. Podľa Svojej milosti sa On zjavil najprv v Egypte, v cudzej zemi (Ž 136, 4), potom v púšti a nakoniec v Kanaáne, v Zemi zaslúbennej.

A raz aj celý národ Izraelský vyznával vieru v jediného Boha.

No národ Boží začal pochybovať v pravej viere a mračná modloslužobníctva znova začali hroziť svetlu vo tme (Jn 1, 5).

Jediný, živý, pravdivý a milosrdný, vidiac toto nebezpečenstvo, poslal ľuďom Svojho Syna, Jednorodného, Hospodina Isusa Christa, aby On rozohnal tmu mnohobožstva, posilnil ľudské srdcia pre prijatie vyššieho a zasial dobré semeno viery v Boha jediného, živého a pravého.

Svätí apoštoli, pracovité Christove včely, rozniesli túto vieru, toto semeno Božie, do celého sveta. Skutočne, ako medonosné včely Božie sa rozleteli z Jeruzalema na všetky svetové strany, k národom a pokoleniam, aby doslova, ako medom, napojili ľudské duše Evanjeliom o jednom Živom a Pravom. Očistovali pôdu duší od buriny modloslužobníctva, od viery v duchov a idolov.

pokračovanie na str.3.

Na pripravených poliach sadili svätú vieru v Jediného, Živého a Pravého. Ich práca bola ťažká a nebezpečná! Dôverujte mne, zvestovateľovi jediného Boha: toto nevídané bojisko stálo mnoho potu, slz, rán a krvi.

S ťažkosťami sa lúčili ľudia, ktorí verili svojim vymysleným modlám s touto vierou a prijímali vieru v jediného Boha. V strachu od množstva prírodných úkazov a ich videní na zemi im bolo ľahšie uveriť množstvu bohov, ako v Boha jediného. Neskúsené dietky, oklamané podvodom, verili, že množstvo rôznych bohov je silnejších ako Jeden, že pomoc od mnohých je silnejšia ako od Jedného.

Proti apoštolom stáli dve skupiny ľudí: tí, ktorí napájali svoje duše jedom modloslužobníctva a tí, ktorí napájali svoje telá vyhotovením sôch idolov. Jedna skupina sa nijako nelíšila od druhej. Napríklad: jeden zlatník, menom Dimitrij, staval strieborné chrámy Artemidy a dával remeselníkom nemalú odmenu. Zvolajúc ich, aj ostatných podobných remeselníkov, povedal: Priatelia! Vy viete, že od tohto remesla závisí náš blahobyt, a teraz vidíte, že nielen v Efeze, ale takmer v celej Azii, tento Pavol svojim presvedčením odvrátil mnoho ľudí, lebo hovorí, že vytvorení ľudskými rukami nie sú bohovia. A hrozí nám nielen to, ale naše remeslo príde do opovrhnutia... (Sk 19, 24 - 27).

Jedni sa báli o svoju dušu, iní o peňaženku, no tak či onak, všetky pozemské národy, s výnimkou niektorých, boli pohltené modloslužobníctvom. Tých, ktorí zostávali výnimkou stihol strašný trest, podobne ako sa stalo gréckemu filozofovi Sokratovi.

Čím vyššia bola kultúra národa, tým dokonalejšie a drahšie boli vyobrazenia idolov a zotročenie nimi čoraz hlbšie. Keď sv. apoštol Pavol navštívil Atény, vtedy rozhorčil sa jeho duch, keď videl, že je mesto oddané modloslužbe (Sk 17, 16). Rovnaké rozhorčenie v duchu zažili aj apoštoli Andrej v Samárii, Matúš v Etiópii a Bartolomej v Indii. Sochy na námestiach, sochy pri vchodoch do domu, so-

chy v domoch - všade boli sochy. Nespočítateľné množstvo sôch - idolov, ktorým sa ľudia klaňali. Toto trnie idolov do krvi zraňovalo sv. apoštola ako žihadlo. No oni statočne očistovali a starali sa o polia duší a na miesto vyčistené od buriny sadili dobré semeno viery v jediného Boha, jediného, živého, pravého. Túto obrovskú prácu a výkon apoštoli završovali slovom, zázrakmi, láskou a obetou.

Tam, kde nepomáhala jedno, prichádzali k druhému, ak však nepomohlo ani jedno ani druhé, išli na smrť, svojou mučeníckou krvou, ako ohňom spaľovali idoly.

Jediný, Živý, Pravý požehnal slovo, snahu, slzy a obete Svojich apoštolov. Semeno, nimi zasiate, prinieslo dobrú úrodu. Jej plody sú v tom, že dnes viera v jediného Boha je pre nás jednoznačná a prirodzená, a mnohobožstvo sa javí smiešne a nerozumné.

Ja som Hospodin Boh tvoj, nebudeš mať iných bohov okrem Mňa. To je prvé svedectvo Boha o Sebe Samom, prvé odkrytie ľudom o Bohu od Boha a prvé prikázanie Božie. Nebudeš mať iných bohov okrem Mňa, - prikázal Hospodin, lebo ak sa pokloníš iným bohom, dvojité nešťastie ťa postihne. Prvé - viera v nepravdivých a neexistujúcich bohov.

Druhé je to, že zbožnosť a lásku, ktoré vcelku patria jednému Jedinému, dáš modlám. Vtedy zatemní sa v tebe viera v Jediného a ochladne láska k nemu: On zranený a ponížený vzdialí sa od teba. Staneš sa bezbožným, aj keď budeš mať dokonca množstvo iných bohov a budeš sa cítiť nábožne. Lebo bezbožník a modloslužobník sú jedno a to isté: aj jeden, aj druhý, sú bez Boha jediného, živého a pravého.

Viera v jediného Boha, živého, pravého Stvoriteľa je vierou pokorných a rozumných, lebo pyšní zbožňujú tvorstvo, alebo samých seba.

Pýcha rodí nerozumných. Čím pokornejší je človek, tým je rozumnejší, čím pyšnejší, tým nerozumnejší. Pyšným sa Hospodin protiví a pokorným dáva milosť a múdrosť. Čím viac sa pokorný pokorí pred Bohom, tým viac ho Hospodin obdarí múdrosťou. Rozum je svetlo vedúce k Bohu jedinému, živému a pravému. Blažení, ktorí majú rozum vidieť záhubu sveta a človeka. Blažení chudobní v duchu, lebo ich Hospodin oslávi vo vyššom poznaní - poznaní existencie a veľkosti Boha.

To je vaša viera, nositelia Christa, viera vašich otcov, pokorných a rozumných. Nech sa stane aj vierou našich detí, z pokolenia na pokolenie do konca vekov. Viera nevinná, pravoslávna, spasiteľná. Nou boli spasení naši otcovia, nehanbili sa za ňu. Viera v jediného Boha, jediného, živého, pravého, to je viera vzdelaných, tých, ktorí nesú v sebe obraz Boží.

Nezahanbí sa on na Strašnom Súde, nezahanbí sa pred spravodlivým, ani pred anjelom, no neminie ho sláva a nazve sa požehnaným.

panagia.wordpress.com.
preklad -MH-

Vladyka metropolita, následne vo svojom prejave, oboznámil prítomných s minulosťou a súčasnosťou našej miestnej cirkvi a poukázal na neblahé pôsobenie uniatskej (tzv. gréckokatolíckej) cirkvi na Slovensku. Uistil tiež všetkých Cyperčanov o podpore našej miestnej cirkvi legitímnym predstaviteľom Cyperskej republiky, ktorej severná časť je od r. 1974 okupovaná tureckou armádou, ako aj cyperským cirkevným činiteľom v ich snažení o spravodlivé vyriešenie tzv. cyperskej otázky.

O počiatkoch kresťanstva na Cypre, pri zrození ktorého stáli apoštoli Pavol, Marek a Barnabáš, sa dočítame v Skutkoch apoštolov (13. a 15. kap.). Na 3. Všeobec. sneme v Efeze r. 431 získala Cyperská cirkev autokefality. Počas križiackej okupácie ostrova (r. 1191 - 1571), keď bola pravoslávny násilne nútená cirkevná únia s Rímom, mnohí pravoslávni duchovní, mnísi a veriaci, boli pre svoju vernosť Cirkvi umučení. V rokoch 1571 - 1878 zas Cyprus okupovali Osmanskí Turci.

Počas gréckeho národného povstania v r. 1821 Turci popravili arcibiskupa Cypriána, všetkých metropolitov a mnoho duchovných i veriacich.

Medzi rokmi 1878 a 1960 bol Cyprus protektorátom a neskôr kolóniou Veľkej Británie. Počas celej kresťanskej histórie ostrova bola Cirkev pre Cyperčanov nielen duchovnou matkou, ale aj ochrankou národnej a kultúrnej integrity svojich veriacich, a tak bolo prirodzené, že po vyhlásení politickej samostatnosti krajiny, sa stal prvým prezidentom známy arcibiskup Makários III. R. 1974 Turecko, pod zámkou ochrany práv tureckej menšiny na Cypre, okupovalo severnú časť ostrova, kde vyhlásilo medzinárodne neuznávaný turecko - cyperský štát. Takmer všetci kresťania boli donútení z okupovanej zóny újsť, mnohé chrámy boli znesvätené, premenené na stajne, či sklady munície. V rukách vojenských okupantov zostal aj symbol Cyperskej pravoslávnej cirkvi - monastier sv. apoštola Barnabáša, kde sa nachádza svätcov hrob. Tzv. Cyperská otázka nie je dodnes vyriešená.

Cyperská pravoslávna cirkev má v súčasnosti asi 700 000 veriacich, 10 metropolíi, 3 biskupstvá, 17 archijerejov a veľa chýrnych monastierov. V čele cirkvi stojí od r. 2006 arcibiskup Novej Justiniány a celého Cypru - Chrysostomos II.

Podľa tradície sa v Krásnom Brode zázračne uzdravil istý slepý žobrák, ktorý tadiaľto prechádzal v piatok pred sviatkom Zoslania Svätého Ducha. Pretrel si oči vodou zo studničky a vtedy sa mu vrátil zrak. Ľudia z okolia tu postavili časovňu a v nej umiestnili ikonu Bohorodičky, ktorá stála na počiatku Krásnobrodského monastiera

Ešte pred podpísaním Užhorodskej únie bolo na našom území niekoľko pokusov vziať pravoslávnych do únie s Rímom, ktoré sú spojené s Krásnobrodským monastierom.

Po prvom neúspechu prišiel plán zaviesť úniu tajne. Preto začali pravoslávneho duchovenstvu sľubovať rôzne materiálne výhody, aké požívalo latinské - katolícke duchovenstvo.

Všetci zainteresovaní organizátori únie predpokladali, že duchovenstvo bude súhlasiť a prejde na stranu únie, a s ním prejde aj všetok veriaci ľud.

Práve v Krásnom Brode nasledoval ďalší pokus, ktorý opisuje aj Andrej Kavčák: „Ľud so svojím pravoslávny monastierom naďalej zostával neotrasiťelne pevným vo Sv. Pravosláví.

Nepriatelia Pravoslávia usmrtili všetkých pravoslávnych mníchov v tomto monastieri, tajne ich pochovali a na ich miesto priviedli nových mníchov, ktorí boli pravoslávny len navonok, ale v skutočnosti boli uniati. Takýmto spôsobom bola zavedená únia vo všetkých obciach našich Karpát, aj v pevnosti Pravoslávia - Krásnobrodskom monastieri.

Od prechodu monastiera do rúk zradcov národa, monastier začal postupne strácať svoj význam“ (OCM 6/1956).

Práve to bolo zámerom tých, ktorí úniu zavádzali. Kavčák na konci svojho článku píše, že materiály k článku zozbieral a zostavil z rôznych historických prameňov. O akej neľudskosti hovorí toto historické svedectvo - najprv, úniu chceli zaviesť násilne, a keď sa to nepodarilo, tak sa ju rozhodli zaviesť podvodom, tajne. Krásnobrodský monastier vždy bol

4

a bude svedkom a dôkazom, že naši

Ako to bolo u nás po vyhnaní žiakov sv. Cyrila a Metoda

predkovia boli pravoslávni. Najcennejším pokladom monastiera a pravoslávnych veriacich je zázračná ikona Božej Matky s Isusom Christom. Táto ikona sa prešlávala mnohými zázrakmi. (Horkaj, Š.: Únia a Slovensko. In: Pravoslávny teologický zborník, XXX /15/ 2006).

Ale aj samotní uniati - gréckokatolíci píše, že monastierske eparchie a ich biskupov Rím nikdy neuznával za sídelných biskupov (v latinskom ponímaní tohto slova). Niekedy ich označoval za „pseudobiskupov“.

Vladimír Rus de juxta Hornad píše: „Takéto monastierske eparchie postupne zanikli, zmizli z povrchu sveta, a to obyčajne po vypálení materského episkopského monastiera (napr. Spiš, Hrušovo, Krásny Brod...), tj. v podstate po fyzickom zničení episkopského sídla a pozabíjaní mníchov, alebo po inom zásahu zo strany latinskej cirkevnej a svetskej šľachty“ (Vladimír Rus de juxta Hornad: Dejiny gréckokatolíkov Podkarpatska /9. - 18. storočie/, Košice 2004).

Do Krásneho Brodu sa schádzali pravoslávni veriaci zo Slovenska, Zakarpatska a Poľska. Mal tu byť vysvätený nový kamenný chrám Sv. Ducha, a túto príležitosť chceli využiť a zneužiť nepriatelia Pravoslávia na pritiahnutie pravoslávneho ľudu do západnej latinskej cirkvi cez úniu. Sám uniatský historik píše, že na konci 16. st. sa katolícko - maďarská šľachta usilovala „pomocou rôznych reholí zatiahnuť celé Zakarpatsko do rímskeho katolicizmu, čo sa však nepodarilo“ (Narysi istorii cerkvi Zakarpattja).

Veľkú úlohu tu zohrali jezuiti, ktorí viedli tvrdú misiu preháňovania protestantov na katolicizmus. Pravoslávni veriaci sa tomu bránili. Nedali sa nalákať na sladké reči západných misionárov. A tak sa jezuiti rozhodli pre nárazové akcie, pri ktorých bol silnou pomocou politický tlak feudálov. Tu sa prepočítal humenský gróf Juraj Drugeth, ktorý pod vplyvom kardinála Pázmaňa, uhorského primasa, prešiel z protestantizmu na katolicizmus. Drugeth sa prejavil ako horlivý katolík, ktorý chcel priviesť aj iných na svojom panstve do latinskej cirkvi.

Plán spočíval v tom, že na vysviacku nového monastierskeho chrámu do Krásneho Brodu nepozvú zákonitého pravoslávneho biskupa z Mukačeva Sergeja (1600 - 1619), ale pozvú prostredníctvom latinského biskupa z Przemysľa, uniatskeho biskupa Atanáza Krupeckého. Práve s ním mali veľké plány na našom území. Krupecký tu prišiel už v r. 1613 a to ukazuje, že akcia bola dopredu pripravovaná.

Biskup sa tu pokúšal nadviazať kontakty s pravoslávny duchovny a sľubmi

získavať k zrade svojej viery. Takže pre pravoslávnych veriacich na odpuste Zoslania Sv. Ducha v Krásnom Brode v r. 1614 nebolo nič prekvapujúce, keďže vedeli, o čo ide biskupovi Krupeckému, s akým zámerom tu prišiel.

K incidentu, ktorý vyprovokoval biskup Krupecký s jezuitmi došlo v predvečer sviatku Zoslania Sv. Ducha, kedy sa pokúsili o zavedenie únie, ktorú chceli pravdepodobne vyhlásiť v úzkom kruhu jej iniciátorov, a ktorých mala chrániť četa grófskych hajdúchov. Len vďaka Drugethovu vojsku nedošlo ku krviprelievaniu.

Samotné konanie grófa Drugeta už len voči monastieru v Krásnom Brode ukazuje na realitu, v akej žili pravoslávni na našom území - Drugeth, ako horlivý protestant, dal v r. 1603 z nenávisťi monastier vypáliť, potom už ako zapálený katolík ho dal v r. 1713 znovu vybudovať a odovzdal ho jezuitom v nádeji, že sa stane strediskom únie.

Spôsob boja biskupa Vichinga proti sv. Cyrilovi a Metodovi a ich žiakom ani po tisíc rokoch neustal, ani sa nezmenil. Celé stáročia Pravoslávie trpelo príkoria a straty v prospech latinizácie. Lenže, ani tým, čo prijali úniu to nepomohlo. - Keď sa prizrieme faktu, že pápež chváli jágerskeho biskupa, grófa Karola Ester-

Ruiny, tolko skúšaného Krásnobrodského monastiera, ktoré dodnes svedčia o jeho zašlej sláve a pohnutej minulosti

házyho de Galanta, za to, že previedol veľa veriacich gréckeho obradu na latinský obrad, a že biskup Esterházy len ťažko znášal, že má 300 latinských farností, pričom mukačevský biskup Bradáč má 700 uniatských farností (Lučkaj M.: NZMUK v Svidníku, 17, 1991), to znova nám svedčí o politike, ktorá vládla vo vtedajších cirkevných kruhoch a situácii, v ktorej naši predkovia žili.

Prot. ThDr. Štefan Horkaj

Vo sv. tajine manželstva sa muž a žena zjednocujú v treťom, a to v Bohu. Už počiatočný biblický text nám hovorí, že: „Nie je dobré byť človeku samotnému“ (Gen 2, 18). Trojediný Boh je spoločenstvom Osôb a človek, ktorý je stvorený na obraz a podobu Božiu, je povolaný k životu v spoločenstve.

Počiatok manželstva siaha do Rája. Boh vyhovel Adamovi a stvoril mu Evu a tým sa začal život muža a ženy v treťom, v Bohu. Prví ľudia žijú v jednote so svojim Stvoriteľom. Tu je pravdivý obraz kresťanského manželstva, pretože manželstvo plynie v jednote s Bohom. Christos, keď hovorí o manželstve, odvoláva sa na Starý Zákon. Pád prvých ľudí spôsobil deformáciu manželstva v Starom Zákone.

Samotný pohľad na manželstvo bol skazený, lebo hriechom sa nenarušilo iba spoločenstvo človeka s Bohom, ale aj spoločenstvo medzi mužom a ženou. Následne problémy vznikali v medziľudských vzťahoch, ako dôsledok narušenia spoločenstva a tento trend je intenzívne citeľný aj v súčasnosti. Dokonca prenikol aj do Cirkvi, z tohto dôvodu získava dominantné miesto v cirkevnom spoločenstve ľudský egoizmus. Cirkev sa len ťažko vyrovnáva so spomínaným problémom. U dnešných kresťanov často absentuje cit pre život v spoločenstve. Ide o dôsledok toho, čo sa odohralo v Raji. Ľudia sa odcudzili od Boha i navzájom a tento proces odcudzenia sa prehlbuje a máme s týmto procesom priamu skúsenosť.

Preto Christos Svojou prítomnosťou, kde vykonal aj Svoj prvý zázrak, posvätil manželstvo, ukázal na jeho pravú a pôvodnú kvalitu, ale taktiež prezentoval, že cieľom Jeho inkarnácie je prekonať krízu v medziľudských vzťahoch, zjednotiť všetko v sebe a povolať nás k odstráneniu našich egoistických plánov. Z uvedeného dôvodu má udalosť Kany Galilejskej širšiu myš-

fundament, ktorým je láska a radosť: „Vy muži, milujte svoje ženy tak, ako Kristus miloval Cirkev a vydal Sám Seba za ňu“ (Ef 5, 25). A ženy Pavol hovorí: „aby sa radovala vo svojom mužovi“ (Ef 5, 26*). Manželská láska teda má byť obetná, nie

zabezpečenie dôstojného života a duchovného rastu svojim deťom.

Cirkev určila ako normu jedno manželstvo (monogamiu). Sv. tajinu manželstva udeľovala počas Eucharistie, lebo iba cez Eucharistiu môže byť Christos prítomný na našej svadbe tak, ako bol prítomný v Kane Galilejskej.

Vážnosť Eucharistie pre upevňovanie manželstva je

nesporná, lebo je tu návrat k jednote v treťom, v Bohu, cez eucharistického Christa.

Sv. tajina manželstva, ak nie je posilňovaná Eucharistiou, postupne chátra a manželstvo sa dostáva do roviny vzájomnej tolerancie muža a ženy. Z takéhoto manželstva sa stáva ľudský formalizmus. Preto zintenzívnenie zdravého eucharistického života bude aj posilnením našich rodín ako domácich cirkví.

Aktuálnym problémom súčasnosti sú tzv. zmiešané manželstva.

Manželstvo pravoslávneho / -nej s rímskokatolíkom, gréckokatolíkom, evanjelikom, alebo členom iného vierovyznania, je realitou dňa. Celý problém je treba posudzovať práve z eucharistického hľadiska. Zmiešaným manželstvom je domáca cirkev ochudobnená tým, že nie je posilňovaná spoločnou Eucharistiou, pretože v pravoslávnej Cirkvi je neprípustné podávať Eucharistiu inovercom. A tak je tu zjavný „handicap“, lebo nie všetci z domácej cirkvi sa posilňujú spoločnou Eucharistiou. Preto by ideálnym bolo, aby zmiešané manželstvá boli v čo najmenšom počte.

V tejto súvislosti je treba kriticky priznať, že je mnoho pravoslávnych manželstiev, ktoré by mohli byť posilňované a upevňované spoločnou Eucharistiou, ale v praxi to tak nie je.

Na záver chcem uviesť, že spomínaný eucharistický princíp je veľmi dôležitý pri posudzovaní zmiešaných manželstiev a je chybou, že Posvätná synoda Pravoslávnej cirkvi v českých krajinách a na Slovensku

PRAVOSLÁVIE

iba telesná, ktorá časom pomíne. Radosť ženy vo svojom mužovi je radosťou kvality z osobnosti a starostlivosti muža o rodinu ako domácu Cirkev.

Sv. tajina manželstva musí byť prijatá na

základe slobodného rozhodnutia, tak muža ako aj ženy, pretože cieľom kresťanského manželstva nie je zachovanie potomstva, ale dosiahnutie spásy, ako domácej Cirkvi. Manželstvo je cestou ku spásu a tak, ako mníšstvo je cestou odriekania, lebo ani muž

TAJINA MANŽELSTVA

lienkovú dimenziu.

Zmysel sv. tajiny manželstva vysvetľuje sv. apoštol Pavol, keď o vzťahu muža a ženy hovorí, ako o vzťahu, ktorý existuje medzi Christom a Cirkvou. V liste k Efezským uvádza: „Preto opustí človek svojho otca i svoju matku a pripojí sa k svojej žene a tí dvaja budú jedno telo“ (Ef 5, 31). Nevyhnutnosťou je, podľa sv. apoštola Pavla, aby sv. tajina manželstva mala svoj silný

ani žena si v manželstve nemôže robiť čo chce. Manželstvo, tak ako mníšstvo, je stav askézy, z tohto dôvodu Cirkev určila počas obradu sv. tajiny manželstva spievať tropár: „Svätí mučeníci, ktorí ste statočne trpeli a boli korunovaní, modlite sa k Pánovi, lebo spasil naše duše“ - „Svätiji mučienicy iže dobre stradavšiji i vinčavšijsja, molitesja ko Hospodu, spastisja dušam našim“. Od manželov sa vyžaduje zodpovednosť za

sa doposiaľ k problematike zmiešaných manželstiev jednoznačne nevyjadrila, pretože tomuto problému a stavu sa nevyhneme. Jednoducho sa môžeme tváriť, že je všetko v poriadku a dokonca aj tak, že sa nás to priamo ani netýka, že je to vec tých druhých, a nie nás.

Prof. ThDr. Imrich Belejkanič. PhD.

PRAVOSLÁVNE KRESŤANSTVO.com

Záznam pravoslávnych internetových stránok

ZJAVENIE REBRÍNSKEHO KRÍŽA PO 70-TICH ROKOCH

Začiatkom 20. st., po páde Rakúsko-Uhorskej monarchie a vzniku prvej Československej Republiky, sa vytvorili spoločensko - politické podmienky k obnove Pravoslávia na našom území. Práve v tomto období začínajú aj na našom území vznikať prvé centrá Pravoslávia ako Ižský, či Ladomírsky monastier, ktoré ako nositelia pravoslávnej viery, duchovnosti, nanovo obnovujú ďalšie pravoslávne farnosti, medzi ktorými bola aj prvá pravoslávna farnosť na južnom Zemplíne - Rebrín.

Po r. 1918 prijíma okolo 40 bývalých gréckokatolíckych rodín z Rebrína a Kraška (tvoriacich dnešnú obec Zemplínska Široká) Pravoslávie a už v r. 1921

bola v miestnej ľudovej škole slúžená prvá pravoslávna liturgia, ktorú slúžil jeronach ladomírského monastiera I g n a t i j (Čokina), neskorší administrátor tejto cirkevnej obce.

V r. 1926, na sviatok Narodenia Presvätej Devy Márie, sa tu konalo verejné cirkevné zhromaždenie, ktoré zvolilo cirkevnú radu novej pravoslávnej cirkevnej obce, zloženú z veriacich Rebrína, Kraška a Lastomíra. 28. októbra 1926 bola v miestnej ľudovej škole na novovzniknutej farnosti slúžená prvá liturgia, ktorú slúžili - o. Vasilij Solovjev, pravoslávny duchovný z Medzilaboriec a o. Andrej Cuglevič, pravoslávny duchovný z Telepoviec. Ešte koncom r. 1926 si rebrínski pravoslávni veriaci vybudovali modlitebňu (drevený barák), v ktorom sa schádzali na bohoslužby.

V r. 1929 začali svojpomocne a z vlastných prostriedkov stavať chrám, ktorý bol na sviatok Narodenia Presvätej Devy Márie v r. 1934 posvätený Preosvieteným Dr. Damaskinom, biskupom mukačevsko - prešovským.

V pamäti veriacich farnosti, z ktorých ostala už len hŕstka tých, ktorých Hospodin požehnal vekom, hlboko utkvela nedeľňajšia utreňa v chráme, keď kurátor do chrámu priniesol v obruse zavinený bukový klátik, v ktorom Hospodin zjavil nerukotvorený osemramenný pravoslávny kríž.

Zázračne zjavenie sa stalo 25. januára 1941, v časti obce Krašok, v dome horlivej uniatky - vdovy Majorošovej, známej tvrdými protipravoslávnymi postojmi. Samotné drevo dovezené v siahovine, podľa

ústneho podania, pochádzalo z vihorlatských lesov, pravdepodobne z obce Jovsa. Dovezenú siahovinu vdove Majorošovej na kláty pilil Decha z Rebrína

a rúbal Valiga z Kraška. Hoci tento klátik rúbal opačne, ten sa rozdelil naprieč tak, že sa ukázal kríž. Preľaknutá Majorošová klát s krížom odniesla svojmu susedovi - pravoslávne kurátorovi Sotákovi, s tým: „Že kríž je pravoslávny a jej gréckokatolíčke nepatrí!“ Kurátor Soták kríž zanesol vtedajšiemu duchovnému, Juranovi Kuzanovi, ktorý ho v nedeľu vystavil v chráme.

Chýr o kríži sa veľmi rýchlo rozniesol po širokom okolí, čo prilákalo záujem mnohých, ktorí prichádzali do chrámu, aby ho mohli vidieť. Bohužiaľ, kríž vzbudil aj pozornosť nepriateľov Pravoslávia. Na ich odporúčanie vdova Majorošová klát s krížom žiadala späť ako svoj majetok. Hoci jej kurátori za neho ponúkali dve fúry dreva, Majorošová vymáhala „svojho majetku“ posunula úradom a žandárom. Úrady nútili duchovného Kuzana, aby vydal kríž, ktorý v čase, kedy sa Nemecko chystalo na útok proti Rusku, mohol byť považovaný za „proruskú propagandu“, čo by miestnej pravoslávnej komunite mohlo spôsobiť značné nepriateľnosti. Duchovný pod nátlakom nakoniec kríž, ktorý mal byť vzatý na michalovskú žandársku stanicu a následne podrobený expertíze, vydal. Od toho času nie je známy jeho ďalší osud. Otcovi Kuzanovi sa však podarilo urobiť fotografiu klátika so zjaveným krížom, ktorá bola dlhé roky uchovávaná v oltári rebrínskeho chrámu a z roka na rok sa počas odpustových slávností oživovala spomienka na túto udalosť v tejto farnosti.

Nezvyčajná Liturgia

V cyperskom Ayia Napa bola 20. decembra 2010 slúžená nezvyčajná Božská liturgia.

Texty tejto liturgie pochádzajú z 8. knihy „Apoštolských Konštitúcií“ a sú najstaršou zachovanou verziou Božskej liturgie. Autorstvo tohto obradu, ako aj celých Apoštolských Konštitúcií sa pripisuje sv. Klimentovi Rímskemu, ktorý zomrel začiatkom 2. stor.

Liturgia bola slúžená v deň sv. Ignatia Antiochijského, keďže antiochijská cirkev v staroveku užívala práve túto formu liturgie.

Liturgia sv. Klimenta sa značne odlišuje od liturgií slúžených v súčasnosti, sv. Jána Zlatoústeho a sv. Vasiľa Veľkého. Nie je v nej napr. Symbol viery (ktorý v tom čase ešte nebol ani zostavený), pri liturgii sa čítajú fragmenty Starého i Nového Zákona, a konsekrácia darov nastupuje hneď po prepustení katechumenov.

Patriarcha - Krstný otec

Podľa želania rodičov bude gruzínsky patriarcha - Katholikos Ilija II., krstným otcom každého štvrtého dieťaťa v rodine a dieťaťu z tejto príležitosti bude daný titul „Verného syna vlasti a ochrancu patriaršieho trónu“, - informovala agentúra Грузия - Online.

„Na nich spočíva starosť o patriaršský prestol a to, aby bola krajina silná“, - povedal patriarcha Ilija.

Ako ďalej uviedol gruzínsky patriarcha, následne, po tejto iniciatíve, sa v Gruzínsku narodilo o 7 tisíc detí viac, ktoré vôbec nemuseli prísť na svet. Patriarcha verí, že aj takýmto spôsobom sa môže pomôcť vyriešiť akútny demografický problém v Gruzínsku.

Tohto roku od tejto udalosti uplynulo 70 rokov. Akosi spontánne sa zrodila na farnosti myšlienka a túžba znova vyzdvihnúť Nerukotvorený rebrínsky kríž., a Hospodin Boh požehnal tento úmysel.

Z Božej blahodati sme v dňoch 21. - 22. januára 2011 mohli v spoločensťve miestnych veriacich i pútnikov prežiť chvíľu nenútenej modlitebnej atmosféry a takého zvláštneho pokoja, ktorý naplnil chrám. Niekoľko desiatok veriacich, z ktorých niekoľkí putovali ponad 100 km, odchádzali s poďakováním, že sa cítili ako v nebi... Sláva Hospodu Bohu! Nech by sme dokázali si to nebo, čo najdlhšie udržať vo svojich srdciach!

S požehnaním Vysokopreosvieteného vладыky Juraja sme na čas spomienkových osláv 70. výročia Zjavenia sa Nerukotvoreného kríža v Zemplínskej Širokej preniesli z PCO Lastomír časticu Svätého a Životodárneho Kríža Hospodinového, ktorú sme privítali na začiatku obce a následne kresťanským chodom preniesli do chrámu. Nasledovala Veľká večerňa s litjou, ktorú spolu s miestnym duchovným, Dušanom N. Tomkom, slúžili duchovní - prot. Sergej Barilík z Pozdišoviec, ekonóm Marián Čičvák z Ubrežia, jerej Vasile Schirta z Niž. Rybnice, jerej Ivo Ozimanič z Bežoviec a jerej Marek Kundis z Brezovej p./Bradlom. V kázni sa pútnikom prihovoril prot. Marek Sedlický z Lastomíra.

Druhý deň slávností sme začali Akafistom Bohorodičky a vo viere zastali s Božou Matkou pod krížom Hospodinovým a prosili o silu niesť naše každodenné kríže.

Slávnostnú sv. liturgiu, spolu s pekným počtom veriacich, slúžili otcovia - Sergej Barilík, Marek Sedlický, Marek

Kundis a miestny duchovný, Dušan Tomko. Veriacim sa prihovoril v kázni otec Sergej. V závere sv. liturgie bol posvätený obraz - pamätná ikona zobrazujúca Povýšenie Cestného a Životodárneho Kríža pred rebrínskym chrámom, ktorej autorom je MUDr. Miroslav Ščerbej, syn niekdajšieho správcu farnosti, mitr. prot. Mikuláša Ščerbeja /1951-1975/.

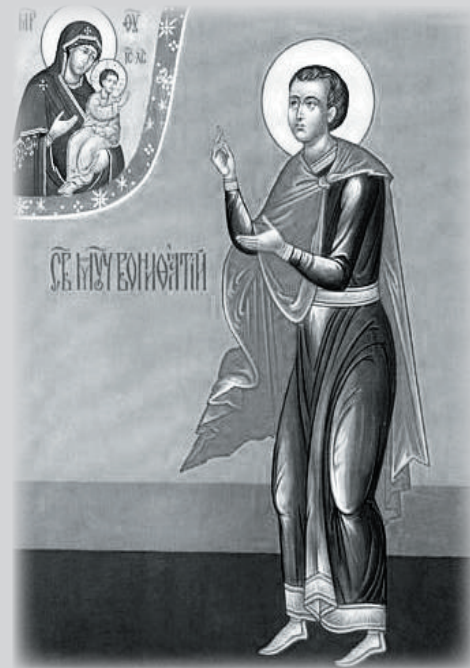
Spomienkové slávnosti boli ukončené milým stretnutím duchovných, miestnych veriacich a pútnikov pri agape v sále miestneho kultúrneho strediska.

V živote jednotlivcov, ani spoločností, neexistujú náhody., všetko má svoj zmysel v premúdrej logike Božieho riadenia. Ktovie, prečo práve teraz sa zrodila myšlienka znova vyzdvihnúť kríž nad Rebrínom, nad Zemplínom, nad každým jedným z nás? Možno ho chce Hospodin Boh znova zjaviť..., no už nie v kúsku dreva, ale v našich srdciach. Sláva Bohu za všetko!

jerej Dušan N. Tomko

ťami. Karavána sa približovala k Rímu, keď mala Aglaida videnie od Anjela: „Príjmi toho, ktorý bol kedysi tvojim sluhom a teraz je našim spoluslužobníkom“. Užasnutá poslala po kňazov a vyšla naproti karaváne. Pozerala na prichádzajúcu karavánu, ale Bonifáca nikde nevidela. Myslela si, že ostal pozadu. Zrazu zbadala truhlicu prikrytú krásnym pokrývadlom. Ľudia z domov a balkónov sledovali truhlu, ktorá išla v čele karavány. Aglaida si kľakla a spýtala sa: „Aké je meno tohto mučeníka?“ - „Bonifác“, - odpovedali jej. „A vodca karavány Bonifác je kde?“ - „V tejto truhle“, - dostala odpoveď. Aglaida pozerala nechápavým pohľadom... „Pani moja, vezieme ostatky tvojho služobníka Bonifáca, ktorý prijal mučenícky veniec v Tarze“. Aglaida rozdala celý svoj majetok chudobným, odišla od sveta a pätnásť rokov prežila v pokání, kým neodišla k Bohu.

Obdobie prvotnej Cirkvi v čase prenasledovania nám poskytuje množ-

stvo krásnych príkladov, ako môže človek spasiť svoju dušu. Aj pred 2

Pokánie môže priviesť k spásе iného človeka

jej svojim príhovorom u Boha pomáhal.

Zavolala teda svojho sluhu Bonifáca a zverila mu svoje želanie: „Rýchlo choď na miesto, kde počuť o prenasledovaní a prinies mi ostatky niektorého z mučeníkov“.

Bonifác so smiechom odpovedal: „A čo sa stane pani moja, ak ti prinesú moje telo umučené za Christa? Príjmeš ho s úctou?“ Aglaida sa začala smiať, no neskôr mu riekla: „Teraz nie je čas na žartovanie. Porozmýš-

kresťanov. Keď to Bonifác videl, udivil sa, aké mučenie a utrpenie prežívali mučeníci a zatúžil aj on získať mučenícky veniec víťazstva. Naplnený horlivosťou začal objímať mučeníkov a mocne zvolal: „Veľký je Boh kresťanov, pomáhajúci Svojím služobníkom!“

Aglaida v Ríme zatiaľ čakala na príchod svätých ostatkov. Začala žiť úplne iným životom a pripravovala sa na toto stretnutie. Vzďala sa telesných radovánok, obliekla sa do obyčajných šiat a chudáci sa stali jej jedinými hos-

tisíc rokmi pokúšal diabol človeka cez mamonu a hriešny život. Avšak nie všetci podľahli lákadlám tohto sveta a radšej si vybrali večný život. Takéto rozhodnutie väčšinu kresťanov stálo život. V konečnom dôsledku však získali večný život s Bohom. Pre nás sú kresťania a mučeníci prvých storočí veľkým príkladom pre náš život, hlavne z pozície odvahy, ktorú nedokázal zničiť ani strach zo smrti.

Mgr. Ján Pilko, PhD.

Roždestvo Isusa Christa v Inovciach

„Roždestvo Tvoje Christe Bože naš...“ Tento tropár sviatku Roždestva Isusa Christa sa rozliehal po celom pravoslávnom chráme v Inovciach počas Veľkého povečeria 6. januára 2011. Pravoslávni veriaci Inoviec dodržiavajú pri bohoslužbách juliánsky kalendár. Veľké povečerie s utreňou slúžil vладыka Juraj s duchovným otcom Pavlom Novákom. Pred začiatkom Povečeria požehnal vладыka podriasniky našim bohoslovcom, Vladimírovi Mikulaničovi a Radovi Lupjanovi, ktorí vладыku počas sviatkov zodpovedne obsluhovali. Tak, ako každý rok, ani tento rok nechýbalo vystúpenie mládežníkov zo skupiny sv. Anny z Inoviec. Ich program, aj napriek pokročilému času, potešil každého v chráme. Prí-

beh o Betleheme, krásne koledy, vinše, to všetko pripravili mládežníci pod vedením matušky Janky a otca Pavla.

Tradiície v tejto obci patria k jej životu. V neskorých nočných hodinách prišli na faru koledníci - mládenci, ktorí svojim spevom a vinšmi zvestovali domácim narodenie nášho Spasiteľa.

V tejto malebnej rusínskej obci aj v deň sviatku Roždestva Isusa Christa, 7. januára 2011, slúžil sv. archijerejskú liturgiu vладыka Juraj so správcom PCO Inovce, prot. Pavlom Novákom. Inovskí chlapi ani v tento deň nezabudli na starotcovkú tradíciu koledovania v každom dome. Poobede sa početná skupina chlapov zišla na fare, aby otcovi duchovnému s rodinou, ale najmä vzácnemu hosťovi, vладыkovi Jurajovi, zaspievali koledy, v ktorých je najkrajšie vyjadrená radosť z narodenia Isusa Christa. Táto početná skupina chlapov sa po pohostení u domáceho pána vybrala do všetkých inovských domov. Kým na fare koledovalo 15 chlapov, z posledného domu ich odchádzalo 30. Po týchto koledníkoch prišli betlehemci zďaleka, až z Beňatiny. Mladí chlapi takisto svojim spevom vyjadrovali radosť a lásku novonarodenému Isusovi.

BLAHOŽELÁME

V týchto dňoch si pripomínajú krásne životné jubileum **Bohom požehnaných 80 rokov života sestra Veronika Humenská a krásnych, blahoslavených 60 rokov života, sestra kantorka Marta Dzurjová, obe veriace Pravoslávnej cirkevnej obce Zemplínska Široká.**

Obom jubilantkám aj touto cestou chceme zapísať hojnosť Božích milostí na každom kroku života, tak prepotrebné zdravie, pokoj od Hospoda Boha, porozumenie a lásku v kruhu svojich najbližších. Nech Hospodin Boh im aj naďalej požehná silu a zápalu pre službu Cirkvi a chrámu, a ich obetavosť a námahu vynahradí Svojimi hojnými milosťami NA MNOHAJA I BLAHAJA LITA!

jerej Dušan N. Tomko

Sviatok Roždestva Isusa Christa je sviatkom rodiny. V každom z nás plápolá plamienok lásky, keď sa môžeme stretnúť s príbuznými, s ktorými sa vidíme iba počas týchto sviatkov. Je krásne, ak si rodina zasadne spolu k stolu. Je krásne, keď rodina spolu prežíva radosť z narodenia Isusa Christa. Je krásne, keď rodina nezabúda na svoje rodinné tradície. Rodina - slovo zo šiestich písmen. Také malé, ale predsa také veľké. Inovčania dokázali spojiť týchto šesť písmen a utvorili tak veľký rodinný kruh, v ktorom si každý nájde svoje miesto.

Mgr. Zuzana Danková

Talianský kaderník na našej škole...

Dňa 17. januára navštívil Strednú odbornú školu sv. Cyrila a Metoda v Michalovciach taliansky kaderník, ktorý vytvoril žiakom a majstrom odborného výcviku hodnotný profesionálny zážitok.

Budúce kaderničky, kaderníci a kozmetičky mali možnosť vidieť Danteho pri práci s modelmi a navyše sa dozvedeli mnoho dôležitých informácií potrebných pre úspešné pôsobenie v tomto prítlačivom odbore. Mnohí z nás očakávali, že sa majster odborník zameria na propagáciu svojej značky a zostali sme prekvapení, keď začal svoju prednášku z úplne iného konca...

Vychádzajúc zo svojich životných skúseností zdôraznil, že oveľa dôležitejšia ako značka, je tvorivosť a chuť pracovať. Neexistuje totiž zlá značka, existuje iba dobrý alebo zlý kaderník. K tomu, aby sa niekto stal tým dobrým, je potrebné milovať svoju prácu, vidieť v každom klientovi osobnosť a neuzatvárať sa pred novými objavmi v tomto krásnom odbore.

Je to profesia, s ktorou sa dá dosiahnuť veľa - úspech, uznanie aj peniaze, ale iba za predpokladu, že sa neustále učíme a zdokonaľujeme, že do svojej práce dávame okrem zručnosti a rozumu aj kus svojho srdca. Ak sa budeme riadiť týmito pravidlami, našou odmenou bude množstvo spokojných zákazníkov.

Touto prezentáciou sme sa snažili našim žiakom ukázať možnosti zdokonaľovania sa v ich odbore, a zároveň poukázať na dôležitú skutočnosť, ktorou je prítomnosť ľudského faktora v oblasti služieb.

Rovnako dôležité, ako je vytvorenie slušivého účesu, je aj vytvorenie príjemnej atmosféry v kaderníckom salóne, ktorý by mal mať svoj imidž. Malo by to byť miesto, kde sa bude zákazník dobre cítiť, kde bude spokojný s výsledkami práce odborníkov a preto sa bude práve na toto miesto s dôverou vracat.

O zaujímavosti prezentácie svedčí skutočnosť, že nám čas ubehol neuveriteľne rýchlo. Štyri hodiny sme strávili veľmi príjemne, a zároveň poučne. Žiaci sa živo zapájali do diskusie a svojimi otázkami prejavovali nefalšovaný, prirodzený záujem o danú problematiku.

S Dantom a jeho slovenskou asistentkou a tlmočnicou v jednom sme sa rozlúčili s poďakovaním za výnimočný zážitok a s práním, že to nebolo naše posledné stretnutie. Tešíme sa na spoluprácu a na ďalšie, rovnako prínosné a prítlačivé prezentácie v našich študijných a učebných odboroch.

Mgr. Stella Perháčová